

Arrest

nr. 177 858 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 235 342 van 5 juli 2016 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 133 554 van 20 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 januari 1986 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al-Barid. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim van religie. Als Palestijns vluchteling bent u in Libanon geregistreerd bij de UNRWA. U heeft elf broers en zussen.

Omwille van de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon – gewapende groeperingen, terroristische groeperingen, geregeld gewelddadige incidenten en geen rechten – en om uw familie financieel te kunnen ondersteunen, besloot u Libanon te verlaten.

In 2005 verliet u het kamp en trok u via Syrië en Turkije naar Griekenland. In Griekenland verbleef u steeds in Athene. In oktober 2008 vroeg u asiel aan in Duitsland en vervolgens in 2009 in Zweden. U wachtte het resultaat van uw asielaanvraag in Duitsland niet af. Aangezien u reeds een aanvraag had lopen in Griekenland werd u in 2009 of 2010 vanuit Zweden naar daar gerepatriëerd. Na gedurende zo'n anderhalf jaar te betogen werd u in 2011 in Griekenland erkend als vluchteling.

Uw familie bleef nog in het kamp wonen tot mei 2007 toen daar hevige gevechten losbarstten. Nadien verbleven ze enige tijd in het kamp al-Badawi. Intussen keerden ze terug naar Nahr al-Barid. Twee van uw broers kregen een verblijfsvergunning in Zweden omdat ze staatloos zijn en intussen verkregen zij daar de Zweedse nationaliteit. Van uw familieleden in Libanon hebt u enkel contact met uw broer Sultan. In februari 2014 had u voor het laatst contact met hem. In Griekenland woont een neef van u die getrouwd is met een Griekse.

Tijdens uw twee verblijven in Griekenland kon u via Arabische en Griekse vrienden werk vinden. Toen u erkend was kon u zelfs legaal in Griekenland werken. Initieel kon u gemakkelijk werk vinden. Ten tijde van de economische crisis kon u echter nog maar sporadisch werken. Van overheidswege werd in Griekenland geen hulp verleend aan erkende vluchtelingen en evenmin werd onderdak voorzien. Ook lokale hulporganisaties konden u niet helpen. Tijdens uw verblijf in Griekenland werd u twee keer het slachtoffer van racistisch geweld. Naar aanleiding van dit geweld en het gebrek aan werk in Griekenland besloot u door te reizen naar België.

Zodra u na uw erkenning als vluchteling uw Grieks paspoort in handen had verliet u het land en reisde u eerst naar Zwitserland en dan naar België. Op 28 oktober 2012 kwam u in België aan en op 29 oktober 2012 vroeg u hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Grieks reisdocument, uw Griekse gele kaart (verblijfsvergunning), uw groene Griekse kaart (vluchtelingenkaart), uw UNRWA-rantsoenkaart, uw Libanese vluchtelingenkaart, een Belgisch psychologisch attest, een medisch attest van Fedasil, vier Griekse medische documenten naar aanleiding van de racistische aanval, en uw vliegticket van Griekenland naar Zwitserland.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken, aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden besloten dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Uit uw verklaringen en de overlegde stukken, blijkt immers dat u als vluchteling werd erkend in Griekenland. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat artikel 57/6/3 stelt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) een asielaanvraag in de zin van artikel 48/3 of een aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging kan nemen wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus reeds heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij de asielzoeker elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat Griekenland, zoals alle andere Europese lidstaten, partij is bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Als EU-lidstaat is dit land ook gebonden aan het EU-acquis, waaronder het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat zowel de fundamentele en sociale rechten van erkende vluchtelingen als het non-refoulement beginsel waarborgt. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over enige informatie waaruit zou blijken dat het non-refoulement beginsel door dit land zou worden geschonden en oordeelt dan ook dat de bescherming die u er verkregen heeft nog altijd actueel en effectief is. U dient dus aan te tonen dat u geen actuele en effectieve bescherming meer geniet in Griekenland en/of dat het non-refoulement beginsel er niet meer wordt gewaarborgd.

Wat de beoordeling betreft van uw vrees/risico tegenover Griekenland dient te worden vastgesteld dat u een racistische aanval in 2011 aanhaalde (zie CGVS, p. 12, 14, 15). U verklaarde te vrezen voor uw leven omwille van dergelijke aanvallen in Griekenland (zie CGVS, p. 14). U voegde toe dat de politie

niets deed met de klacht die u toen indiende (zie CGVS, p. 14). Echter, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde feiten geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Griekenland. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw belagers de vlucht namen toen een werknemer van de gemeente dreigde de politie te bellen, wat aantoont dat in elk geval uw aanvallers er van uit gingen dat de politie misschien wel zou handelen (zie CGVS, p. 15). Verder verklaarde u geen problemen te hebben met de Griekse politie (zie CGVS, p. 15). Bovendien gaf u aan dat u zonder problemen klacht kon indienen en dat u tevens uw klacht heeft kunnen laten registreren bij een instantie genaamd GCR. Uit uw bewering dat de politie niets deed met uw klacht kan niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Griekse autoriteiten afgeleid worden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan immers andere oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld een moeilijke identificatie van de daders. U verklaarde in dit verband immers dat uw aanvallers onbekenden waren die een deel van hun gezicht bedekt hadden (zie CGVS p.14). Niettegenstaande u gedurende uw jarenlange verblijf in Griekenland nog eenmaal een gelijkaardig incident heeft meegemaakt (zie CGVS p. 15), en het verwerpelijk en laakbaar is dat er dergelijke racistische aanvallen plaatsvinden in Griekenland, dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde feiten evenwel niet van dien aard zijn dat er in uw hoofde sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging.

Toen u gevraagd werd of er andere redenen zijn waarom u niet naar Griekenland kunt terugkeren, verwees u naar het feit dat u tijdens de economische crisis nog maar sporadisch kon werken. U stelt dat de Griekse overheid geen hulp verleent aan erkende vluchtelingen en evenmin in onderdak voorziet. Ook lokale hulporganisaties konden u niet helpen. U verbleef op het universiteitsdomein en kon geen huis krijgen, noch huur betalen (zie CGVS, p. 8, 9, 10, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19).

Deze door u aangehaalde redenen om Griekenland te verlaten zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u als erkend vluchteling legaal mag werken in Griekenland en derhalve toegang heeft tot de arbeidsmarkt (zie CGVS, p. 12, 16). Ook verklaarde u dat u tot 2008 of 2009 goed en voldoende kon werken (zie CGVS, p. 8, 17). U vond werk via een reeks Arabische en lokale kennissen (zie CGVS, p. 8, 17, 18) zodat men mag veronderstellen dat u capabel bent een netwerk uit te bouwen om ook in de toekomst werk te vinden in Griekenland. Dat u het de laatste jaren zo moeilijk ging lag aan de economische crisis (zie CGVS, p. 8, 17). De effecten van die crisis op de arbeidsmarkt waren echter voelbaar voor iedereen (zie CGVS, p. 17, 18) en zijn dus geen aanduiding dat u specifiek geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben. Aansluitend verklaarde u dat u, vanwege uw beperkt inkomen, voor uzelf geen onderdak kon bekomen (zie CGVS, p. 15). Daarbij dient echter te worden opgemerkt dat het bevreemdend overkomt hoe u nagenoeg geen aandacht schenkt aan de mogelijkheid om de hulp van uw neef in te roepen. U woonde jaren met hem samen in een appartement (zie CGVS, p. 9), maar gevraagd of u zijn hulp niet kon krijgen, antwoordde u dat hij met zijn gezin bezig was en 40 minuten ver woonde (zie CGVS, p. 17, 18). Men kan bezwaarlijk van hoge nood spreken indien zulke factoren u ervan weerhouden hulp te zoeken. Niettegenstaande uit uw verklaringen blijkt dat u het financieel moeilijk had, wat gezien de economische situatie aannemelijk is, dient evenwel benadrukt te worden dat dit geldt voor alle inwoners van Griekenland. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelfs tijdens uw laatste maanden in Griekenland, nog kon werken, al was het sporadisch (zie CGVS, p. 8, 17). Nergens uit uw verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u Griekenland diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Griekenland van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Griekenland waar u erkend bent als vluchteling, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Op basis van de hiervoor uiteengezette redenen kan uw asielaanvraag bijgevolg niet in overweging genomen worden.

De door u overlegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw UNRWArantsoenkaart, uw Libanese vluchtelingenkaart, vier Griekse medische documenten naar

aanleiding van de racistische aanval, en uw vliegticket van Griekenland naar Zwitserland staven uw afkomst en statuut in Libanon, de racistische aanval waarvan u het slachtoffer werd in 2011 en uw reis naar Zwitserland, allen zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Het psychologisch attest attesteert dat u in een anxio-depressieve toestand verkeert. Dit wordt onder meer gekenmerkt door slaapproblemen, concentratieproblemen en geheugenproblemen. Uit dit attest kan evenwel niet worden afgeleid dat u op het ogenblik van het gehoor niet in staat was om gehoord te worden. Vooraleerst is het attest opgesteld door een klinisch psycholoog, die niet aangeeft op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat u lijdt aan een depressie, slapeloosheid en geheugenverlies. Er kan uit dit attest dan ook niet worden afgeleid dat er daadwerkelijk een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd naar uw cognitieve capaciteiten. Het attest vermeldt namelijk niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het is dan ook niet uitgesloten dat dit attest werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen ten aanzien van de klinisch psycholoog. Nergens in het gehoor bleek dat u moeite had om precies op vragen te antwoorden of vragen te begrijpen (zie CGVS, p. 19) en de protection officer merkte evenmin iets van die aard op. Waar het attest zegt dat u onder moeilijkheden lijdt die inherent zijn aan uw herkomst, is dat duidelijk louter op uw eigen verklaringen gebaseerd.

Uw Grieks reisdocument, uw Griekse gele kaart (verblijfsvergunning), uw groene Griekse kaart (vluchtelingenkaart), bewijzen dat u door Griekenland erkend werd als vluchteling en er een verblijfsrecht geniet. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Griekenland ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf, Libanon. Bijgevolg hebt u er geen rechtstreeks belang bij dat uw asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van uw land van gewoonlijk verblijf.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u, gezien uw erkenning als vluchteling in Griekenland niet mag worden teruggeleid naar Libanon, maar dat u wel naar Griekenland kan worden teruggeleid."

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet); alsook de schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens een appreciatiefout te hebben begaan.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen op 19 september 2014 in toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/3, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend

aan de asielzoekers, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde termijn wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.4. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, en meer bepaald de zaak *MSS t. België en Griekenland* van 21 januari 2011, voert verzoeker aan dat een repatriëring naar Griekenland een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. In voornoemd arrest had het Hof immers vastgesteld dat de Griekse overheid het beginsel van non-refoulement niet eerbiedigt, dat de overheden collectieve repatriëring van asielzoekers organiseerden, dat asielzoekers geen rechten hadden, dat zij de slachtoffers zijn van talrijke racistische mishandelingen zonder daadwerkelijk rechtsmiddel (door overheidsdiensten en particulieren). Verwijzend naar een verslag van UNHCR, de Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS), de Norwegian Helsinki Committee en de Greek Helsinki Monitor, stelde het Hof voorts vast dat asielzoekers en vluchtelingen geen steun hebben van de overheden en dat zij in de straat moeten leven, met alle gevaarlijke situaties die ermee vloeien. Verzoeker benadrukt vervolgens dat uit recentere verslagen en persartikels (dewelke toegevoegd werden aan onderhavige beroepschrift) blijkt dat er sprake is van een considerabele toename in geweld ten aanzien van Arabieren en Afrikanen, alsook Pakistanen en Afghanen. Verzoeker benadrukt voorts dat er in Griekenland geen sprake is van beschermingsmogelijkheden, daar duidelijk blijkt uit de opgesomde verslagen dat de politiediensten door racistische groeperingen doorgedrongen worden, dat de klachten van de vreemdelingen niet serieus behandeld worden, dat de politieagenten ook zelfs vaak schuldig zijn aan racistische en gewelddadige behandelingen ten aanzien van asielzoekers en vluchtelingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoeker met deze elementen geen rekening gehouden, hetgeen in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de bescherming die de Griekse autoriteiten verzoeker kunnen bieden het volgende gesteld:

“Hierbij dient opgemerkt te worden dat Griekenland, zoals alle andere Europese lidstaten, partij is bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Als EU-lidstaat is dit land ook gebonden aan het EU-acquis, waaronder het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat zowel de fundamentele en sociale rechten van erkende vluchtelingen als het non-refoulement beginsel waarborgt. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over enige informatie waaruit zou blijken dat het non-refoulement beginsel door dit land zou worden geschonden en oordeelt dan ook dat de bescherming die u er verkregen heeft nog altijd actueel en effectief is. U dient dus aan te tonen dat u geen actuele en effectieve bescherming meer geniet in Griekenland en/of dat het non-refoulement beginsel er niet meer wordt gewaarborgd.

Wat de beoordeling betreft van uw vrees/risico tegenover Griekenland dient te worden vastgesteld dat u een racistische aanval in 2011 aanhaalde (zie CGVS, p. 12, 14, 15). U verklaarde te vrezen voor uw leven omwille van dergelijke aanvallen in Griekenland (zie CGVS, p. 14). U voegde toe dat de politie niets deed met de klacht die u toen indiende (zie CGVS, p. 14). Echter, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde feiten geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Griekenland. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw belagers de vlucht namen toen een werknemer van de gemeente dreigde de politie te bellen, wat aantoonde dat in elk geval uw aanvallers er van uit gingen dat de politie misschien wel zou handelen (zie CGVS, p. 15). Verder verklaarde u geen problemen te hebben met de Griekse politie (zie CGVS, p. 15).

Bovendien gaf u aan dat u zonder problemen klacht kon indienen en dat u tevens uw klacht heeft kunnen laten registreren bij een instantie genaamd GCR. Uit uw bewering dat de politie niets deed met uw klacht kan niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Griekse autoriteiten afgeleid worden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan immers andere oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld een moeilijke identificatie van de daders. U verklaarde in dit verband immers dat uw aanvallers onbekenden waren die een deel van hun gezicht bedekt hadden (zie CGVS p.14). Niettegenstaande u gedurende uw jarenlange verblijf in Griekenland nog eenmaal een gelijkaardig incident heeft meegemaakt (zie CGVS p. 15), en het verwerpelijk en laakbaar is dat er dergelijke racistische aanvallen plaatsvinden in Griekenland, dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde feiten evenwel niet van dien aard zijn dat er in uw hoofde sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging.”

In de verweernota laat de verwerende partij nog gelden dat

“Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens duidelijk aan voorbij dat hij overeenkomstig artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Verweerder verwijst dienaangaande naar de bestreden beslissing waarin op een zeer omstandige wijze uiteengezet wordt dat verzoeker weliswaar aanhaalt dat hij het slachtoffer is geweest van een racistische gemotiveerde aanval op zijn persoon, doch dat hij nagelaten heeft aan te tonen dat dit incident dient bestempeld te worden als een systematische en persoonsgerichte vervolging op verzoekers persoon, en evenmin heeft aangetoond dat hij voor de door hem aangehaalde feiten geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Griekenland. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing immers terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn belagers de vlucht namen toen een werknemer van de gemeente dreigde de politie te bellen, wat aantoont dat in elk geval zijn aanvallers er van uit gingen dat de politie misschien wel zou handelen (zie CGVS, p. 15). Verder verklaarde verzoeker geen problemen te hebben met de Griekse politie (zie CGVS, p. 15). Bovendien gaf verzoeker aan dat hij zonder problemen klacht kon indienen en dat hij tevens zijn klacht heeft kunnen laten registreren bij een instantie genaamd GCR. Verzoeker betoogt in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat zijn klacht niet serieus behandeld werd door de politie, doch zoals reeds in de bestreden beslissing uiteengezet werd kan uit verzoekers bewering dat de politie niets deed met zijn klacht niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Griekse autoriteiten afgeleid worden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan immers andere oorzaken hebben, zoals bijvoorbeeld een moeilijke identificatie van de daders. Verzoeker verklaarde in dit verband immers dat zijn aanvallers onbekenden waren die een deel van hun gezicht bedekt hadden (zie CGVS p.14).

Naast het feit dat het hier louter een blote bewering betreft, wenst verweerder volledigheidshalve op te merken dat het niet optreden van enkele individuele agenten niet noodzakelijk wijst op een algemene onwil vanwege de Griekse politie/overheid om verzoeker te helpen of te beschermen. Daarenboven heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij geen stappen zou kunnen ondernemen om een dergelijke verwaarlozing van zijn rechten door een aantal individuele Griekse politieagenten en/of eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst aan te klagen en alsnog op de nodige bescherming van de Griekse staat te kunnen rekenen. Er dient immers op gewezen te worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk meende dat onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Griekse politie en van mening was dat zijn rechten geschonden zijn/worden, in Griekenland, net zoals in elke lidstaat van de Europese Unie, meerdere mechanismen bestaan om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alleen heeft aangegeven dat hij persoonlijk het slachtoffer is geweest van een racistische aanval, maar ook verwees naar het algemene geweld ten aanzien van buitenlanders in Griekenland en het gegeven dat de politie hiertegen niets onderneemt (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Tevens stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat waaruit kan blijken dat verzoeker voor de door hem aangehaalde feiten van racistisch geweld een beroep kan doen

op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Griekenland. De in de bestreden beslissing opgenomen motivering dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-aquis waaronder het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat zowel de fundamentele en sociale rechten van erkende vluchtelingen als het non-refoulement beginsel waarborgt en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet beschikt over enige informatie waaruit zou blijken dat het non-refoulement beginsel door dit land zou worden geschonden waardoor wordt geoordeeld dat de bescherming die verzoeker er verkregen heeft nog altijd actueel en effectief is, klemt met de door verzoeker bijgebrachte objectieve informatie waaruit blijkt dat er op het vlak van beschermingsmogelijkheden in Griekenland zich wel degelijk problemen kunnen stellen, hetgeen aldus onvoldoende onderzocht is geweest. De door verzoeker thans bijgebrachte informatie dateert overigens van eind 2013 en begin 2014 en was aldus beschikbaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 19 september 2014.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF